

vati nadále, avšak jenom ve svém původním stanovišti, jest ale při přesídlení do některého místa mimo obvod dosavadního stanoviště povinen podati průkaz způsobilosti, poněvadž výjimka § 43 živn. ř. se podle svého slovního znění na něj nevztahuje.

Nelze tudíž shledati, že by nař. rozhodnutí bylo v rozporu se zákonem.

Č. 11.084.

Pojištění nemocenské. — Zdravotnictví. — Řízení před nss-em: Rozhodnutím podle § 2 zák. o ss není výnos min. zdrav. odpírající k žádosti strany převzítí na stát náklad vzniklý ošetřováním veřejného zaměstnance ve státní nemocnici.

(Nález ze dne 20. února 1934 č. 19.301/31.)

Věc: Marie J. v S. proti ministerstvu veřejného zdravotnictví a tělesné výchovy o placení ošetřovacích útrat v nemocnici.

V ý r o k: S t í ž n o s t i s e o d m í t a j í p r o n e p ř í p u s t n o s t.

D ů v o d y: St-lčín manžel, jenž byl členem léčebného fondu veřejných zaměstnanců, byl na poukaz okr. sboru léčebného v Trnavě ošetřován ve státní nemocnici v Bratislavě od 6. dubna do 25. října 1928 a od 2. září 1929 do 15. října 1930. Léčebný fond zaplatil státní nemocnici za toto ošetřování kvotu 1. 708 Kč, vypadající na 61 dní, zbytek pak v částkách 3.976 Kč a 10.656 Kč byl zaplacen st-lkou.

Pozdějším žádostem st-lčiným, aby jí tyto částky byly vráceny, ježto st-lka nebyla povinna je platiti, správa státní nemocnice v Bratislavě nevyhověla.

Dalším žádostem st-lčiným o vrácení oněch částek nevyhovělo pak ani min. zdrav. nař. výnosy, v nichž uvedlo: K částce 3.976 Kč: Ježto léčebný fond veřejných zaměstnanců učinil své platební povinnosti zadost, jsou osoby placením povinné povinny nedoplatek léčebného nemocnici hraditi, pročež nelze vrátiti straně zaplacený nedoplatek léčebného v částce 3.976 Kč. K částce 10.656 Kč: Min. schvaluje rozhodnutí správy nemocnice, jímž zamítla vrátiti léčebné, dobrovolně zaplacené placením povinnou vd. Marii J. v S., v částce 10.656 Kč (ovšem po srážce difference mezi ošetřovací sazbou na II. a III. tř.), které vzešlo jmenované nemocnici ošetřováním zemřelého jejího manžela Julia J., správce školy z T., v čase od 2. září 1929 do 15. října 1930, jednak na III. tř., jednak na II. tř. Správa jmenované nemocnice pokračovala řádně a podle zák. ve vymáhání léčebného a souhlasně se zdejšími oběžníky č. 12.888 z 26. dubna 1928 a č. 26.166 z 10. listopadu 1930, neboť učinil-li léčebný fond veřejných zaměstnanců, jehož jmenovaný ošetřovanec byl členem, své platební povinnosti zadost již při předchozím ošetřování, v čase od 6. dubna do 25. října 1928, ve státní nemocnici v Bratislavě tím, že za svého člena zaplatil léčebné za 61 dní v částce 1.708 Kč, byla povinna placením povinná strana léčebné platiti, pokud by tím nebyla ohrožena na existenci. Poukazuje-li se v žádosti k tomu, že léčebné za III. tř. ošetřovací bylo neprávem správou nemoc-

nice požadováno, a odvolává-li se žádost na ustanovení § 150 zák. č. 221/1924 Sb. a na rozhodnutí nejvyššího soudu č. R I 339/30, poznamenává se k tomu, že jak § 150 tak i cit. rozhodnutí nejvyššího soudu týká se výhradně nemocenského pojištění podle zák. č. 221/1924 a nevztahuje se na členy léčebných fondů (zák. č. 221/1925). Člen léčebného fondu veřejných zaměstnanců, jakým byl zesnulý Julius J., má nárok na bezplatné nemocniční ošetřování pouze po dobu dvou měsíců. Nelze tedy uznati důvody, které byly uvedeny v žádosti, a nelze léčebné ani za III. tř. ošetřovací vrátiti a ministerstvem převzít, leda by příslušná domovská obec (event. obec pobytu) potvrdila předchozí nemajetnost, t. j. v době placení léčebného, a zároveň se obec domovská zavázala, že jest ochotna — ve smyslu ustanovení § 21 zák. č. 77/27 — zaplatiti 20%ní příspěvek na náhradu vzešlých léčebných výloh na III. tř. ošetřovací, pokud by nešlo o nakažlivou chorobu a které by snad min. jako léčebné převzalo.

Maje rozhodovati o stížnostech na tyto výnosy, uvažoval nss toto:

Příslušnost nss-u jest vymezena ustanovením § 2 zák. o ss, jež určuje, že nss rozhoduje ve všech případech, ve kterých někdo tvrdí, že nezákonným rozhodnutím nebo opatřením správního úřadu byl ve svých právech poškozen. Jedním z předpokladů, za nichž uvedené ustanovení připouští judikující činnost nss-u, jest tedy, aby tu bylo rozhodnutí nebo opatření správního úřadu.

Nař. výnosy odepřelo žal. min. souhlas, aby st-lce byly vráceny částky, které zaplatila na ošetřovacích útratách za svého manžela státní nemocnici v Bratislavě, a jejichž vrácení se domáhala z důvodu, že k plnění částek těch nebyla povinna, když její manžel byl členem léčebného fondu veř. zaměstnanců. Žal. min. nevyhovělo žádosti za vrácení, vyslovivši názor, že k plnění částek těch, když léčebný fond své povinnosti učinil zadost, st-lka povinna byla.

Ve věci šlo tedy o otázku povinnosti k náhradě útrat veřejného ošetřování nemocných ve smyslu zák. čl. XXI:1898, jenž v § 13 stanoví, že v takových sporných otázkách rozhoduje adm. vrchnost k řízení příslušná, v cestě odvolací pak správní výbor, proti jehož rozhodnutí nebo opatření jest přípustna stížnost na ss. Na místo správního výboru nastoupil na základě zák. o župním zřízení župní úřad, jehož působnost pak přešla podle zák. o organizaci politické správy č. 125/1927 Sb. na zem. úřad. Podle dnešního právního řádu končilo by proto instanční řízení ve sporu o uvedené otázce výrokem zem. úřadu, a nebylo by pak min. zejména ani žal. min. zdrav. příslušno, aby v takové věci vydávalo výrok, upravující sporný právní poměr s účinkem judicia. Na druhé straně jest uvážiti, že šlo o ošetřovací útraty nemocnice v Bratislavě, jež jest nemocnicí státní, a že representantem státní správy v oboru zdravotnictví jest právě žal. úřad, jehož doзору státní nemocnice v Bratislavě podléhá a jenž proto v poměru ke třetím osobám může vystupovati jako představitel oné státní nemocnice.

Vyjde-li se pak ze základu, že žal. min. nebylo příslušno rozhodovati jako adm. vrchnost otázku platební povinnosti, spornou mezi státní nemocnicí a st-lkou, a uváží-li se k tomu, že naproti tomu min. to mohlo vystupovati jako představitel státní nemocnice v Bratislavě ve funkci

správce tohoto státního ústavu, dojde se k závěru, že zaujímajíc v nař. výnosech stanovisko k st-lčiným žádostem za vrácení zaplacených jí částek, učinilo tak jen jako druhá strana sporného právního poměru. Pak ovšem mají nař. výroky povahu pouhého prohlášení strany, když z obsahu jejich není patrné, že by si žal. min. bylo chtělo — ovšem neprávem — osobovati kompetenci k judikátnímu řešení sporné otázky.

Nemají-li však nař. výnosy právě uvedené povahy, nelze je pokládati za rozhodnutí nebo opatření ve smyslu § 2 zák. o ss, a nejsou proto výroky, proti nimž by byly stížnosti na tento nss přípustny.

Č. 11.085.

Vojenské věci. — Četnictvo: I. * Služba v býv. rakousko-uherském četnictvu není vojenskou službou započítatelnou pro výměru pensijních požitků čsl. vojenského gážísty podle ustanovení odst. 1 lit. a) § 26 v souvislosti s ustanovením odst. 1 § 96 zák. o vojenských požitcích zaopatřovacích č. 76/1922 Sb. — II. O organizaci býv. rak. četnictva.

(Nález ze dne 21. února 1934 č. 1829.)

V ě c: Josef H. v D. (adv. Dr. Jan Procházka z Prahy) proti ministerstvu národní obrany o výměru výslužného.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á p r o b e z d ů v o d n o s t.

D ů v o d y: St-l byl podle opisu kmenového listu zařaděn do branné moci 1. října 1902. Dne 12. září 1905 byl presentován ke službě na zkoušku u zem. četnického velitelství v Praze; 12. září 1907 stal se definitivním, 13. října 1909 přeložen do zálohy pevnostního pluku č. 3 v důsledku dobrovolného vystoupení ze služby, 11. prosince 1909 presentován na základě dobrovolné přihlášky k pokračování vojenské služby presenční a 1. ledna 1919 zařazen do svazku čsl. vojska, kde sloužil naposled jako praporčík kancelářské služby. Výnosem mno č. 17.456/I/3/31 byl v této vlastnosti přeložen do výslužby.

Podáním z 24. května 1928 žádal st-l, aby mu do pensijních nároků hodnocena byla doba činné služby v býv. rak. četnictvu od 12. září 1905 do 13. října 1909. Žádosti té nevyhověl žal. úřad nař. rozhodnutím z těchto důvodů: Služba ztrávená v bývalém (i nynějším) četnictvu není činnou službou vojenskou, jíž by bylo započítati do vojenských pensijních nároků podle § 96 odst. (1) resp. § 26 odst. (1) písm. a) zák. č. 76/22 Sb. (služební předpis H-IV-4); pokud jde o dobu četnické služby v býv. četnictvu plyne to jak ze zák. č. 1/1895 ř. z., tak ze zák. č. 42/1897 ř. z. — Předchozí službu četnickou možno tedy hodnotiti do nároků rozhodných pro výměru vojenského výslužného jen podle ustanovení § 26 odst. 1 písm. b) ovšem za podmínek tam stanovených. St-l nemá však právního nároku, aby mu byla doba četnických služeb, o kterou jde, hodnocena ze zákona do započítatelné doby pro výměru výslužného podle § 26 odst. (1) písm. b) zák. č. 76/22 Sb. Podle právě cit. zákonného předpisu jest podmínkou, aby přestup z jedné služby do